

Kalasmakeriet på Prästgårn

TEXT OCH FOTO: MARICA WALL

På en höjd bredvid sjön Udden, överblickandes Gräsmark kyrka, ligger prästgården Rottnevik. Huset som byggdes 1914 som privat hem åt kyrkoherden i bygden vittnar om en svunnen tid och historien möter en i de återbrukade möblerna och i de bevarade detaljerna från husets förflutna. 2010 trädde prästgården in i en ny epok och blev en plats där familjen och mötet mellan människor står i centrum. En restaurang som drivs av Kerstin Andersson med familj och personal.

Kerstin slår sig ner vid ett av borden i restaurangdelen. Bredvid henne sitter dottern Johanna Andersson och från platsen har de en perfekt utsikt över sjön och de gröna skogarna som omger den. Barnbarnet Märta ligger nöjt i sin bädd på golvet intill och Kerstin börjar berätta. Först lite trevande och tankfullt och sedan allt mer inlevelsefullt och passionerat.

– *Redan när jag var tolv år och hjälpte till på ett gammalt pensionat så sa jag att någon gång ska jag äga mitt eget matställe.* Fyra decennier senare skrev Kerstin på papper för att starta upp sin restaurang, men det var flertalet pusselbitar som skulle falla på plats innan dess.

I många år arbetade Kerstin som hushållslärare och hade samtidigt en cateringfirma vid sidan av som anordnade festligheter runt om i hela länet. Först drev hon den tillsammans med ett par systrar och en kusin, och senare tillsammans med mamma Vivianne. Johanna kom in i företaget efter att hon tvingats välja mellan att flytta hem till Gräsmark eller fortsätta sitt arbete i Norge där hon då bott i många år.

– *Jag hade känt mig färdig där länge och jag visste att jag ville hem. Så när jag inte beviljades tjänstledighet för att hjälpa till på restaurangen i början, tog jag beslutet att säga upp mig,* berättar hon.

Familjen har varit ett viktigt center för hela verksamheten, inte bara i form av att det är ett familjeföretag men också för att det är känslan som de har eftersträvat när de byggt upp restaurangen.

– De som jobbar här är så personliga och tanken är att det ska kännas som att man kommer hem till någon när man kommer hit. Det är flera som uttryckt det just så, att de nästan tagit av sig skorna i foajén och då känns det som att vi faktiskt har lyckats, kommenterar Kerstin.

Den sista lunchgästen lämnar restaurangen för dagen och några från personalen börjar duka undan. Ett lugn faller över utbyggnaden av matsalsdelen och utanför panoramafönstren skiner eftermiddagssolen. Att Kerstin och verksamheten hamnade på prästgården från första början är en serie av tillfälligheter där upplösningen skedde under en och samma vecka. Från början var planen att bygga om ett stall hemma, men när hon fick avslag på det landsbygdsstöd hon sökt, tog planerna en ny vändning genom ett telefonsamtal.

– Ett år tidigare hade jag varit och tittat på prästgården som var till salu. Då fanns det dock en restaurang 200 meter härifrån och det kändes inte rätt. Nu hade den verksamheten slagit igen och kyrkvaktmästaren ringde för att tipsa om att prästgården återigen var till salu. Sedan gick allt fort. Dagen efter träffade Kerstin ägaren och på mindre än en vecka gick hon från att göra restaurangplaner hemma på gården till att etablera sin verksamhet på prästgården. – Det var ett otroligt stöd från invånarna. Utan så här mycket stöd hade vi aldrig fixat det, så det gäller att ha ett gott kontaktnät. Det är mycket mer jobb än man kan föreställa sig.

Hon beskriver hur människor strömmade till för att hjälpa till att röja upp i den vildvuxna trädgården och flera kommer fortfarande för att hjälpa till med julpyntningen varje år.

Från köket hörs personalen arbeta vidare med disk och bestyr och över Udden syns några fåglar surfa på vind-pustarna. I bädden har lilla Märta, som tillhör den fjärde generationen på restaurangen, somnat till och ligger skönt avslappnad med armarna ovanför huvudet. Kerstins brinnande längtan efter en egen restaurang, tanken som såddes när hon knappt var tonåring, har placerat henne och familjen där de är idag.

